

Ένας Άγιος Πατέρας

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μιλώντας κάποτε στό αρχονταρίκι άγιορείτικης Μονής ό Μητροπολίτης Μαυροβουνίου Άμφιλόχιος Ράντοβιτς άναφέρθηκε στην αγιασμένη μορφή του πατέρα του. Θυμήθηκε διτι στά χρόνια της άθεϊστικής Γιουγκοσλαβίας, τότε πού κανείς δέν τολμούσε νά πάει στην Εκκλησία, ό πατέρας του τούς έπαιρνε καί τούς πήγαινε τακτικά γιά νά κοινωνουν.

Στό χωριό, του είχαν προτείνει νά γίνει δάσκαλος, έπειδή είχε τελειώσει Λύκειο. Κι εκείνος άπάντησε: «Δέν θέλω νά αναλάβω, γιατί θά άναγκαστω νά διδάσκω άθεία».

«Ένα βραδάκι», διηγείται ό έπίσκοπος Άμφιλόχιος, «μετά τίς άγροτικές δουλειές, είχαμε μαζευτεί όλα τά άδέρφια μου, έπτά παλληκάρια, καί συζητούσαμε περί ομολογίας της πίσστεως. Ό μακαρίτης ο μεγαλύτερος άδελφός μου ελεγε ότι δέν πρέπει νά έξωτερικεύουμε τήν πίστη μας. Έγώ, τεταρτοετής της Θεολογικής Σχολής τότε, ελεγα τό αντίθετο. Ό πατέρας ακουγε τή συζήτηση καί σέ μία στιγμή λέει:

Άκούστε, παιδιά μου. Έχω έσάς, έπτά γιούς, καί είμαι έτοιμος νά χύσω καί τήν τελευταία σταγόνα του αίματός μου γιά σας. Όμως νά θυμάστε αυτό πού σας λέω: Άν έρχόταν κάποιος νά μου πει. «Διάλεξε. Η θά άρνηθης τό Χριστό, η θά σοϋ σκοτώσουμε τούς έπτά γιούς», έγώ θά έλεγα (καί τόν πιάσανε τά κλάματα τόν καϋμένο): «Ο Θεός τά έδωσε. Ο Θεός τά πήρε. Δέν

είναι δικά μου. Τοῦ Θεοῦ είναι. Τόν Χριστό δέν Τόν ἀρνούμαι».

«Ἐκλαιγε σάν μικρό παιδί. Μου ἔχει μείνει ἀκόμα», ἔλεγε ὁ ἐπίσκοπος Ἀμφιλόχιος.

Ὁ αγιασμένος Σέρβος πατέρας δέν εἶπε κάτι καινούργιο. Μέ τήν ὁμολογία του (ἔστω κι αν δέν βρέθηκε στή δύσκολη θέση νά τήν ἐφαρμόσει) προστέθηκε στή μεγάλη χορεία των αγίων γονέων, πού ἐνθάρρυναν καί ἦταν παρόντες στό μαρτυρικό θάνατο των παιδιων τους καί οι περισσότεροι τούς ἀκολούθησαν στό μαρτύριο: Αγία Σολομονή (μάννα των αγίων Ἑπτὰ Μακκαβαίων), ἡ μητέρα του αγίου Μελίτων (ἑνός ἀπό τούς Σαράντα Μάρτυρες), Αγία Ἄνθια (μάννα του αγίου Ελευθερίου), Αγία Σοφία μέ τίς τρεις θυγατέρες της καί πολλοί αλλοι.

Τά συγκλονιστικά λόγια του πατέρα πού ἀναφέραμε, ουσιαστικά θέλουν νά δηλώσουν τό ἔξης ἀπλό: «Ἄν ἀρνηθῶ τό Χριστό, τότε παύω νά εἶμαι Πατέρας σας (τό Π μέ κεφαλαίο). Καί ἀντί γιά τήν ἀνάμνηση τῆς ζωογόνου πατρικῆς ἀγκαλίας, σας ἀφήνω μία θανατηφόρα κληρονομιά. Σας τραβάω, μέ το παράδειγμά μου, σέ ἕνα δρόμο αἰώνιου θανάτου καί καταστροφῆς.

Κι ἐγώ δέν σάς γέννησα γιά νά καταστραφεῖτε καί νά χαθεῖτε γιά πάντα. Σάς γέννησα γιά νά σωθεῖτε, καί γιά νά ζεῖτε γιά πάντα Ζωή Ἀληθινή. Γι' αὐτό καλύτερα νά σάς καμαρώνω -Αἰώνια Ζωντανούς- Μάρτυρες τῆς Ἀλήθειας, παρά ἐσεῖς νά ἐπιβιώσετε μέ τό στίγμα: “Τά παιδιά τοῦ ἀρνησίχριστου” καί ἐγώ νά εἶμαι ἀναπολόγητος στό φοβερό βῆμα του Χριστοῦ»!

Μέ τίς εὐχές καί τίς πρεσβεῖες ὅλων των αγίων γονέων της Εκκλησίας μας, ας ανοίγουμε σωστά τίς ἀγκαλιές μας γιά τά παιδιά μας, δίνοντάς τους ἀγάπη, πού τά τρέφει καί τά σώζει. Καί αὐτό θά γίνεται πραγματικότητα, μόνο ὅταν εμεῖς ἀγωνιζόμαστε σταθερά νά ζοῦμε μέσα στήν Ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, στήν Εκκλησία Του.

Πηγή: eikonografies.gr